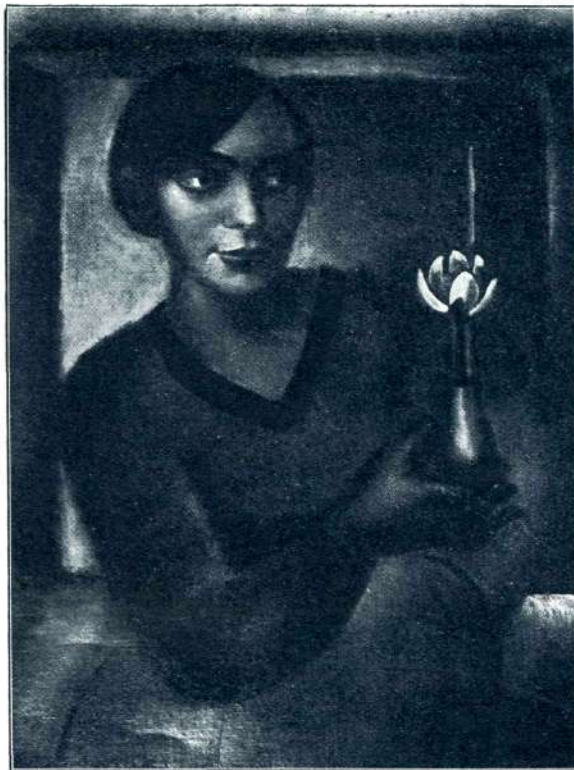

»Kar strmél sem, odkod je zdajci tako zgovornost dobil, pa sem videl, da se ga je bilo vino prijelo. Kar všeč mi je bil zato še bolj pa sem dejal: „Jaka Župan! Še jej in pij! Potlej pa stopiva v cerkev, da boš pokazal, kako te svoje ključe in kljuke gosti znaš.“ Kar dva, tri, je stal in bil pripravljen pa sva šla.«

»Ko sva stopila v cerkev, sem za prvo vrata za seboj zaklenil, da ne bi otroci iz vasi pa radovedne babe pridrli poslušat, kdo ob enajstih pred poludnem na koru orgle mojstri pa gosti poskušá. Da bo moj Jaka Župan kaj prida zagodel, ki je bil vrhu vsega tudi od vina potoglav, nisem ne verjel ne pričakoval. Greva tedaj k orglam, pa mu dejem, naj le poskusi prav prijéti in pritisniti, da bom že jaz mehove vlačil. Povlečem. Zdajci se mojemu organistu nekaj pod nogo kakor utrga. Presneti fant je kar na lepem vse registre spustil, pritisnil, da je zapelo in se razleglo po cerkvi kakor vihar in da so mi mehovi pod roko usihali in sem se gnal pritiskati jih, da sem se kar naglo ugrel in uznojil. „Saj si božji, sem zaklical, ob kaplji vina mi anti nisi znorel? Orgle bo razneslo!“ Kar pozabil sem, da sva v cerkvi, ko sem tako vpil. Pa je zmajal z glavo, se nasmehnil, sunil z nogo in zavrl glasove tako naglo, da se je jeka glasne pesmi še lovila po cerkvi, ko so orgle zdajci že dale hudo mil in tih glas, kakor da je ves ta véliki in častitljivi inštrument nekdo nanagloma prekril z gosto in težko zaveso in tako udušil vso rezko silo piščali in drobnih svireli. Nekaj trenutkov je v orglah samo zamolklo bučalo. Jaka Župan je igral samo z nogami. Z rokami je listal po notah, ki jih je bil prej vzel s seboj. Kar je nekam treščil z desno roko, pa so dale piščali presladko človeški glas, da sem mehove vleči pozabil, ko je organist pred orglami zapel prečudno lepo božično: Tam v tem mesti Betlehemu, notri v revnih jaselcah...«

»Gospod Jaka Zupan je poslej še drugače pokazal, kaj vse zna, ko je sprelepo pesem zložil o poganskem bogu Belinu, ki bi jo laški komedijanti mogli s pridom peti, igrati pa plesati. Mene je kar s prvo pesmijo pridobil, s svojo božičnico, ki mi jo je v najlepši pomladi pel, poslej za božični čas ponavljal, da jo zdaj še v sanjah po svoje zapeti znam in rad imam.«

»Ko pa je tisto pot odpel, je pustil orgle in povedal kaj mirno, da so dobre. Potem pa

Olaf Globočnik, Lotos (olje)

je vprašal, s čim naj še pokaže svoje znanje: z asperges me za velikonočni čas ali morda z rezponzoriji in orationibus za nedelje in praznike; z manj slovesnimi za de ea, s takimi v rekvijemu in pri votivnih mašah... Ne tajim, da me je tedaj kar sram postalo spričo tega cerkovništva, ki ga sam nisem znal, dasi sem bil že prenekaj sveta obhodil in sem celó v cerkvi svetega Petra v Rimu pesmi, orgle, trobente in strune peti slišal. Pa sem skrnil svojo zadrego in dejal, naj zagode pa zapoje kar Veni creator Spiritus, in je godel in sva oba pela in tako najino komensko šolo slovesno začela po vzgledu ljubljanskih latinskih magistrov, ki svoje šolarje — compelle intrare! — v cerkev silijo, ko sva midva z Jakobom najinim gojencem božji hram — zaprla. Pela pa sva tako od srca, da sem kraj pesmi hotel zapeti: emitte... in je moj organist po moj glas v piščali prijel. Pa sem se ovedel še pravi čas, izpustil mehove, da so splahnili in so piščali le še žalostno zajavkale in utih-nile...«

»Od tistega dne je bil Jaka Zupan moj novi komenski organist. Njegove šole ne bom